

Introit: *Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha. Jen mě neodvrhuj od své tváře, ducha svého svatého mi neber!* (Žalm 51, 12-13)

Píseň

Modlitba

Čtení: Matouš 22, 1-10

Píseň

Text kázání: Matouš 22, 11-14

Bratři a sestry,

v době, kdy jsou zavřené restaurace a kdy se kvůli riziku nákazy vlastně nesmí konat ani žádné hostiny, se přeci jen jedna hostina připravuje. A je to legální hostina. A nemůže jí ohrozit žádná nemoc ani pandemie, ba dokonce ani smrt. A ani jí nemůže zrušit žádná vláda, ani jiná moc. Ne, není to grilovačka na faře, není to ani společný sborový oběd. Je to hostina mnohem větší a honosnější. A jsme na ní všichni srdečně zváni. Všichni lidé. **Svatební hostina v království nebeském.**

Ten, kdo se má ženit, je **královský syn**. V kontextu celé Bible víme, že tím ženichem má být Mesiáš, tedy Pán Ježíš Kristus. A **nevěstou**, pro kterou si má přijít na sklonku věků, pak **má být Boží lid**. Nechci se dnes ale zabývat nevěstou, která se má pro svého ženicha připravovat, být v očekávání a zůstat mu věrná. O tom v tom dnešním příběhu není řeč. O tom až jindy.

Naopak v tomto podobenství hrajeme my lidé trochu jinou roli. Jsme na svatební hostinu **pozváni** jako hosté. Jako svatebčané. A v principu jde v tomto podobenství o to, jestli **pozvání přijmeme, anebo odmítneme**. Nicméně z druhé části příběhu se dozvídáme, že na svatbu by se neměla připravovat pouze nevěsta, ale i svatebčané mají přijít vhodně oblečení a včas. Ale pojďme postupně.

Tím, kdo tuto hostinu připravil a kdo jí **vystrojil**, je Bůh Otec. A jistě každý z nás, kdo už připravoval nějakou hostinu, ví, jaké s tím jsou spojené starosti. Všechno zařídit, zajistit, udělat pozvánky atd. A čím větší hostina, tím větší starosti. A do toho všeho se ještě mísí obava, aby to všechno dobře dopadlo, aby byl dostatek jídla a pití a aby se hosté cítili dobře. U té nebeské hostiny si můžeme být jisti, že všeho bude dostatek. Bůh je skvělý organizátor, vždyť stvořil tento svět a život. A On je bohatý ve svých darech a **tomu, kdo prosí, dává měrou vrchovatou**. Ta hostina jistě tedy bude hojná a velkolepá.

Dokážete si, ale bratři a sestry, představit, že chystáte obrovskou hostinu, megahostinu, všechno máte organizačně zajištěné, pronájem a personál zaplacený, catering zajištěný, jídlo a pití nakoupené, ale najednou se dozvíte, že nikdo z pozvaných nepřijde? Zažil to už někdo z vás? Možná nám někdy někdo odmítl pozvání, protože nám třeba nemohl něco odpustit, nebo z jiného důvodu. Ale stalo se někomu, že by nepřišel vůbec nikdo? Dokážete si představit to zklamání? Jak by vám asi bylo? Zřejmě hodně smutno. V tom podobenství se to ale stalo. **Král poslal služebníky, aby přivedli pozvané na svatbu, ale oni nechtěli jít**. Bůh je zarmoucen nad mnohými, kteří odmítli pozvání na hostinu a je zarmoucen i dnes nad těmi, kteří **nechtějí přijít**. My, bratři a sestry, víme, že tou věčnou hostinou, je život věčný v Nebeském království. A jediné, jak je možné tam přijít je skrze Pána Ježíše Krista. A není jiná cesta než ta, že člověk učiní Ježíše Krista Pánem a Spasitelem svého života a uvěří, že Ježíš Kristus zemřel za jeho hříchy a uvěří, že pro jeho ospravedlnění byl Kristus vzkříšen. Víte, já mám velkou obavu o životy těch, kteří odmítli Krista. Kde mnozí berou tu jistotu, že se do nebe dostanou jinak? Bylo-li by to přece možné, pak by Kristus nemusel zbytečně trpět na kříži. Ale přestože mnozí odmítli Krista, tak žijí svou nebiblickou představou o nebi. A tak se dozvídáme, že herci odešli do hereckého nebe, sportovci do sportovního nebe, v Bibli se ale nic takového nepíše. Kam tedy odešli, když ne ke Kristu, kterého odmítli? **Promarnili svou šanci na spásu?** A co to má říci nám?

Bůh to, milí přátelé, s námi, kteří žijeme zkouší znova a znova. V tom podobenství si mohl král říct, že je potřeba ty, co odmítli ještě více nalákat, že to bude stát za to. A tak poslal jiné své služebníky se slovy: **„Rekněte pozvaným: Hle, hostinu jsem uchtal, býčci a krmný dobytek je poražen, všechno je připraveno; pojďte na svatbu!“** Přesto ti pozvaní nedbali a šli si za svým. **Jeden za svým obchodem, další na své pole**. Víte, ono tohle pozvání je pro nás aktuální nejen pro rozhodnutí **„Já v tebe, Pane Ježíši, věřím“**. To dnes může říct, kde kdo. Jeho život ale o tom, že patří Bohu svědčit třeba vůbec nebude. Tam je skutečně důležité učinit Ježíše Krista i Pánem svého života! A jestliže Pán mě volá k nějakému úkolu, a jestliže mě zve k sobě, pak já mám jít a ne odmítat! Ne se vymlouvat! Jestliže nás Bůh zve i na hostinu bohoslužebnou tady a teď, neměl bych se já vymlouvat, že musím tamto nebo tamto. Kolik členů např. naší církve je pouze kartotékových? O čem ta čísla svědčí? Že je pro mnohé důležitější to **pole, nebo obchod**, nebo něco jiného, než Bůh? A odmítli tito lidé pozvání na hostinu věčnou? Někdy každému z nás, bratři a sestry, se stane, že nemůžeme z nějakého důvodu přijít na bohoslužbu, nebo si udělat čas k modlitbám. Stane-li se mi to ale životním stylem, jaké to je pak následování Ježíše Krista? Kdo je mým skutečným Pánem? Bůh, anebo obchod, hospodárka, pole, rodina, zábava? Mnozí se Bohu natolik vzdálili, že už se ani vracet nechtějí. V tom podobenství máme dále zprávu o tom, že další, co odmítli pozvání dokonce ty **služebníky postupně ztýrali a zabili**. Už byli na ty služebníky, co je zvali, doslova agresivní. V Matoušově evangeliu je to jistě narážka na

ty, kteří pronásledovali a zabíjeli křesťany právě za víru v Ježíše Krista. Víme, že se to ve světě děje stále. Jaký však má mít postoj křesťan k pronásledování? Má brát spravedlnost do svých vlastních rukou? Nikoliv. Pán praví: **Má je odplata!** V tom podobenství čteme dál: **Tu se král rozhněval, poslal svá vojska, vrahy svých služebníků zahubil a jejich město vypálil.** Zde máme, bratři a sestry, obraz Boha, který je spravedlivý a při jehož soudu vše vyjde najevo. Jediné, co může zachránit hříšníka, je milost v Ježíši Kristu. Ovšem ti, kteří odmítají Kristovu milost, bude odplaceno za jejich zlé činy. A ještě je o nich řečeno, že takoví **nejsou hodni pozvání na svatbu.**

Kdo však je hoden? O tom čteme dál. **Jděte tedy na rozcestí, a koho najdete, pozvěte na svatbu.** Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré; a svatební síň se naplnila stolovníky. Všeobecně se má za to, že těmi prvními pozvanými, kteří odmítli, mínil Ježíš ty, kteří se považovali v tehdejší židovstvu za spravedlivé. Farizeje, zákoníky a další. Ti však nebyli hodni, neboť pro své přesvědčení Krista odmítli. Kdežto hodnými se stali ti, které právě ta duchovní elita za hodné nepovažovala. **Celníci a nevěstky vás předchází do Božího království,** říkal jim Ježíš. A proč se stali hodnými? Protože neodmítli pozvání a šli na tu svatbu. Nikdo z nás lidí není hoden ospravedlnění a nikdo není hoden účasti na nebeské věčné hostině. Avšak z Božího pohledu není hoden ten, kdo činil dobré a nehoden, kdo činil zlé, **nýbrž hoden je ten, kdo pozvání přijal,** připravil se a šel na svatbu. Ať už byl do té doby zlý, anebo dobrý. Kdežto **nehoden je ten, kdo pozvání odmítl,** ač si sám připadal, že je dobrý. A to je radostná zpráva evangelia. Tvůj život může být všelijak pokazený, mohl jsi pokazit svou cestu a můžeš si připadat jako vyvrhel, který není hoden. Přijímáš-li však Ježíše Krista za svého Pána a Spasitele, přijímáš-li od něj nový život, tu pozvánku k věčnosti, pak budeš přijat bez rozdílu, kolik špatného jsi v životě udělal. Pokud tedy své viny lituješ a odvrátíš se od konání zla. Bohu velice záleží na každém člověku, vždyť nás miluje. **A v nebi je radost nad každým hříšníkem, který činí pokání.**

V těchto dnech si, milí přátelé, připomínáme památku zesnulých. Je o to smutnější, když vidíme, kolik lidí denně umírá pouze na komplikace spojené s koronavirem. A kolik jich je dalších, co umírají na jiné nemoci nebo pro stáří? Na ty také nezapomínejme. To nejsou pouze čísla. To jsou lidé. Co člověk, to příběh. Co člověk, to život, rodina, vztahy, city a bolest mnohých ze ztráty blízkých. A když na své blízké vzpomínáme, někde hluboko v srdci si jistě přejeme, abychom se s nimi znovu setkali. A proč ne právě na té nebeské hostině? To by byla velká radost! Avšak budeme tam všichni? Možná budeme překvapeni, kdo tam bude, anebo kdo tam naopak nebude. Pokud žijeme, volejme lidi ke spasení v Kristu Ježíši, a sami dbejme na to, abychom byli připraveni.

To podobenství totiž ještě pokračuje. **Když král vstoupil mezi stolovníky, spatřil tam člověka, který nebyl oblečen na svatbu.** Když jste pozvaní na svatbu, tak hlavně ženy řeší, jaké si vzít nebo koupit šaty. Na pozvánce je daný termín a každý se snaží na takovou událost vhodně se obléci. Jinými slovy prostě probíhá určitá příprava, někdy i stres, ale i zároveň natěšení na tuto hostinu. Někdo to řeší více, jiný méně. Co ovšem není dobré podcenit, je příprava na tu **svatbu Beránkovu.** Na některých svatbách by nám možná s ostudou nějaká lehkovážnost ještě prošla. Nikoliv však v nebi. A všiml si toho sám král a zeptal se toho nevhodně oblečeného: **„Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?“ On se nezmohl ani na slovo.** Už sám ten obraz, že by se neočištěný hříšník měl dostat na hostinu, trochu pokulhává. Avšak Pán Ježíš záměrně užije tento obraz, abychom si uvědomili, že není jiné cesty, než projít úzkou branou, tzn. očistěn skrze víru v Ježíše Krista. Rád používám při tomto výkladu svou vlastní zkušenost. Ještě jako mladý a nevěřící jsem se chtěl s partou kamarádů podívat na ples. Nebyli jsme ale na něj vhodně oblečení, a tak nás nepustili dovnitř. A tak jsme tam vlezli záchodovým okýnkem. Během chvíle nás však pořadatelé vyvedli za límeč a vyhodili. S ostudou. Obrazně jsme zažili to, co ten nevhodně oblečený z podobenství. **Tu řekl král sloužícím: „Svažte mu ruce i nohy a uvrhněte ho ven do temnot; tam bude pláč a skřipění zubů.“** Na rozdíl od něj se ale já mám ještě šanci poučit. Co je tedy tím vhodným oblekem na svatbu Beránkovu? Ten nový život v Kristu Ježíši. To omilostnění. V listu Koloským čteme naléhavou výzvu: **Neobelhávejte jeden druhého, svlečte ze sebe starého člověka i s jeho skutky a oblečte nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele.** Nevím, jak vy, bratři a sestry, ale já si uvědomuji, že tu obnovu, to omilostnění, to svlečení starého a oblečení nového člověka potřebuji na každý den. Včera jsme si připomněli den reformace. Reformace, která žádá neustálou obnovu. Je to jako když se oblečete na svatbu a čekáte až to nastane. Jenže mezitím se umažete a potřebujete se znovu převléci. Pokud to neuděláte, z vašich hezkých šatů, se stane nevhodný oblek. Tak vám přeji, abyste nezanedbávali svou obnovu, aby vaše srdce nezkameněla a abyste se Bohu neztratili. Neboť jak říká Ježíš na závěr dnešního podobenství: **Mnozí jsou pozvaní, ale málokdo bude vybrán.** Amen. Píseň modlitba **Slovo poslání: Zjevení 19, 5-9**

Požehnání: Sám Bůh pokoje, nechť vás cele posvěti a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. Amen